

Pr. FRANCISC UNGUREANU

Servus servorum Dei!

Slujitorul slujitorilor lui Dumnezeu! – a fost titlul pe care Papa Grigore cel Mare (590-604) și l-a asumat pentru prima dată, iar apoi toți urmașii săi pe scaunul vicarului lui Cristos l-au folosit. Însă, nu poate fi imaginat un creștin, un preot sau o persoană consacrată, care, fiecare în felul său, să nu corespundă acestei definiții: *Servus servorum Dei!*

Slujirea ca mărturie

Monseniorul Ghika a trăit această condiție de slujitor al slujitorilor lui Dumnezeu; și-a făcut proprie această stare încă din tinerețe, ca laic și ca preot, ca prinț și ca deținut, în viață și în moarte, de pe pământ și de dincolo. Nenumărați sunt toți cei care au putut da mărturie, de-a lungul anilor, despre felul cum au fost slujiți în nevoile lor de către slujitorul lui Dumnezeu Vladimir Ghika. În Abruzzo sau la Roma, în periferiile sărace ale Parisului sau în saloanele princiare, în Balcani sau Japonia, în spitale și închisori, la București sau oriunde... tânărului, domnului sau monseniorului, tuturor, Vladimir a făcut prezentă iubirea lui Dumnezeu. Poate părea paradoxal, dar și mărturia acelora care l-au cunoscut este tot o slujire în comunitatea creștină. Este o slujire a slujitorilor lui Dumnezeu pentru că reamintesc acestora opera milostivirii divine în lume. Putem spune că nu este doar o obligație de a da mărturie ci chiar o misiune care continuă opera celui pe care l-au cunoscut, operă în care se vede degetul lui Dumnezeu.

Mărturia ca slujire

Slujirea prin mărturie face parte din altă înaltă slujire, la care Arhiepiscopia s-a angajat în calitate de comunitate de credință, aceea a procesului de beatificare și canonizare a Slujitorului lui Dumnezeu Vladimir Ghika. Avem privilegiul ca, prin această mărturie, să contribuim concret la definirea și întregirea portretului de sfințenie al Bisericii universale. Propunând pentru cinstea altarelor viața de credință, jertfită, în final, pentru credință, în închisoarea comunistă de la Jilava, noi, catolicii din Arhiepiscopia de București, scoatem în evidență o pietricică roșu-aurie din mozaicul ce constituie aureola Miresei lui Cristos, Biserica. Procesul de constatare a stării beatifice actuale, cu alte cuvinte, a așezării în Cer, în rândul celor drepti, a Monseniorului Ghika, este așadar o slujire. Calea procesuală este lungă și adesea complicată, așa cum sunt toate lucrurile importante, însă, certitudinea mijlocirii Slujitorului lui Dumnezeu nu este indispensabilă pentru a o putea cere. Experiența a arătat deja că miracolele pot precede declararea drept fericit sau sfânt și chiar sunt necesare pentru a putea ajunge la aceasta.

Postulatura slujirii

Aici intervine o slujire specială în Biserică, aceea a postulatorului. Acesta este cel care, împreună cu cei care îl ajută în ceea ce putem numi postulatură, măsoară nivelul de slujire al mărturiilor. Astfel că mărturiile adunate, ale tuturor celor care l-au cunoscut direct pe Monseniorul Ghika, ca și cele ale celor care au primit prin mijlocirea lui haruri sau miracole spirituale sau fizice, sunt manifestări ale slujirii Bisericii în sprijinul slujirii postulatorului.

Împreună cu colaboratorii săi, în numele comunității de

credincioși din Arhiepiscopia de București, postulatorul va trebui, în final, să prezinte Sfântului Părinte Papa și consultorilor acestuia dovezile că cel pe care noi îl propunem pentru cinstea altarelor se numără deja în rândul fericitilor din Cer. Este bine înțeles că ceea ce numim dovezi nu sunt altceva decât mărturiile ale experienței milostivirii lui Dumnezeu, dobândite prin mijlocirea Slujitorului lui Dumnezeu, în cazul nostru, Vladimir Ghika.

Slujirea postulatorii

Pentru faza diecezană a procesului de beatificare, misiunea de postulator a fost susținută de părintele Ioan Ciobanu, paroh la biserica Preasfânta Inimă a lui Isus din București, biserică în care a slujit și Monseniorul Ghika. Procesul se află acum în faza de studiu la Roma, iar Arhiepiscopul Ioan Robu, cel care, în numele Arhiepiscopiei, susține cauza, m-a numit pe mine, semnatarul acestor rânduri, în slujirea de postulator. Fiind continuator al misiunii Părintelui Ioan Ciobanu, de comun acord cu acesta și cu Înaltpreasfințitul Ioan, am stabilit ca loc de referință pentru postulatură Parohia Preasfânta Inimă a lui Isus, din București, cunoscută sub numele de Sacré Coeur, sau Biserica Franceză. Adresa postulatorii este, așadar: Str. Cpt. Av. Gh. Demetriade 1-3, sector 1, 011848 București; tel/fax: 021/3197070, puteți trimite aici orice credeți că poate susține cauza Monseniorului Vladimir Ghika, ca și orice cerere pentru susținerea unor propuneri de a o prezenta, conștienți că acesta este un mod de slujire a slujitorilor lui Dumnezeu.

Arhiepiscop OTTO ZARDETTI

S-a născut la 24 ianuarie 1847, la Rorschbach (Elveția). A fost sfințit preot la 21 august 1870, activând apoi ca profesor de teologie la Seminarul din St. Gallen (Elveția) și canonic al Catedralei St. Gallen. În 1881 a fost transferat ca profesor în SUA, iar în 1889 a fost numit episcop de St. Cloud. La 14 ianuarie 1894, Sfântul Scaun l-a numit arhiepiscop de București, funcție din care a demisionat la 12 iunie 1895. După retragere, a fost numit arhiepiscop titular de Mocissus (Capadocia) și a murit la 10 mai 1902, la Roma.

Conform voinței sale testamentare, a fost înmormântat în mănăstirea cisterciană Mehreau, lângă Bregenz, pe lacul Constanz (Austria), nu departe de patria sa, Elveția. În pofida faptului că a stat foarte puțin timp pe scaunul arhiepiscopal de București, Otto Zardetti s-a remarcat în domeniul învățământului școlar catolic, iar șederea sa la București a fost una plină de trăiri religioase. Unul dintre cele mai importante acte pastorale ale Arhiepiscopului Zardetti a fost Decretul din 29 ianuarie 1895 prin care declara Catedrala Sfântul Iosif biserică parohială. Acesta este actul de naștere al parohiei Catedralei Sfântul Iosif.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ